

Потяг сповільнював ходу. Він вже не гудів, не тремтів, а, здавалося, плив у рожевому світанковому тумані, з якого все чіткіше проступали обриси величного міста. Нахилившись, я притулила обличчя до холодної шибки, віддаючись на ласку протягу. Остання спроба захворіти. Щоб залишитися вдома...

Молоденька говірка провідниці повернула наші квитки. Мама почала квапити тата, той — Олега. Подіставали з-під сидінь і перерахували сумки, струшуючи з них пил, порозбирали верхній одяг.

В загальній метушні згадали і про мене.

— Тасю, ми під'їжджаємо!

Слова матері ледь пробилися крізь сонний морок. Я випросталася, натягла шкірянку, провела рукою по волоссю, імітуючи гребінець.

— Я готова, — відповіла словами, надзвичайно далекими від дійсності.

Далі — слизькі сходи, запах мокрого асфальту, люди з валізами. Ти мусиш лавірувати серед натовпу, намагаючись не відставати від швидкої мами, перенавантаженого речами батька («Така подія! Як же без подарунків?») і водночас стежити за братом, який любить губитися в незнайомих місцях. Зазвичай зумисне. Щоб потім зі сховку спостерігати, як його шукатимуть. Сьогодні я так мрію помінятися з ним місцями.

Яскраве світло ліхтарів засліплює очі, що заважає оминати калюжі; звуки гучномовця, який оголошує прибуття

чергового потягу, в'їдаються в мозок. Раніше я мріяла, щоб усі дороги вели до Львова — цієї дивовижної казки, яка раптом матеріалізувалася на невеличкому клапті західно-української землі. А сьогодні місто здається непривітним. Воно проти мене. Або я проти нього...

Уперше я приїхала до міста Лева на задньому сидінні в татковій автівці, разом із коробками. Будучи семирічною дівчинкою-билінкою, я страшенно пишалася тим, що обдурила серйозних дорослих. Потай від батьків пробралася до машини, заховалася в речах. Зачаїлася. Хотілося зустрітися з бабою Малинкою (на той час мені ще не вдалося потоваришувати з непокірною літерою «р»), погомоніти на львівській гварі з дідом Степаном, побачити таємничих кам'яних левів, розповідями про яких мене спокушала Катерина.

Можливо, моє перебування в машині лишалося б поміченим до самого прибуття, але плани малолітньої бешкетниці зіпсував підступний пил. Я голосно чхнула, чим дуже налякала маму.

Не знаю, чи того разу вони мали гарний настрій, чи просто розуміли, що в цій ситуації вже нічого не вдієш (не розвертатися ж через доньку, коли до Львова лишилося кілька кілометрів), але я відбулася легким переляком. Для годиться мене трішки повиховували, а потім я перебралася на мамині коліна.

Заради мене татко змінив маршрут. Ми проїхалися вуличками старого міста, я погладила кам'яні гриви левів біля Порохової вежі, намочила долоні у фонтані біля оперного театру.

Дорогою заїхали до тітки Надії, яка жила у старому будинку на Личаківській. Підхопили там Катерину — мою двоюрідну сестру. Мати спорядила її на вихідні в село наче на інший континент. Пам'ятаю ті пузаті клуночки з одежею, каструльки зі стравами. Безкінечні інструкції і заламування рук: «Як же там дівчинка сама».

Коли ми відїхали на «безпечну відстань» від їхнього дому, Катруся пообіцяла, що повіддає ті страви Ворону — псу баби Малинки. Я майже не слухала кузину. Залипла перед вікном, дивуючись красі, яку бачила довкола. Старовинні будинки, скульптури, сквери, церкви і трамваї. Мені так хотілося покататися на одному з них. Мама пообіцяла, що, можливо, ми затримаємось у Львові на зворотному шляху. За умови, що я знову нічого не втну.

Якоїсь миті з-за дерев визирнули височенні гостроверхі шпилі величної будівлі.

— Це замок, — махаючи рукою, вигукнула я. — Справжній замок?

— Ні. Це костел. Католицький храм, — відказав батько. — Святих Ольги і Єлизавети.

— Ельжбетка, — підморгнула Катерина.

«Ельжбетка», — спробувала повторити я, смакуючи таке дивне, але надзвичайно привабливе слово.

Я не була у Львові від минулого літа. Будинок, у якому мешкала тітка Надія, здавався ще старішим. І від того лише здобував особливий шарм. Мені подобались його пошерхлості, тріщинки — відбитки часу. На відміну від Катерини, яка мріяла жити в одній із комфортних новобудов, що останнім часом розросталися на околицях, мене приваблювали саме старі, старовинні будівлі з вишуканою австрійською архітектурою. «Стане архітектором або археологом», — говорили батьки. «Відьмою», — жартував Олег, пригадуючи наші дивні дитячі ігри.

У чотирикімнатній квартирі тітки завжди пахне ладаном. Хоча вона божиться, що ніколи не використовує ароматичних свічок. Але терпким запахом ефірних олій просякнуті стіни, його увібрали в себе речі. Він зберігся тут відтоді, як у квартирі мешкала бабуся Малинка.

Я знову опиняюся в кімнаті Катерини, на дивані біля вікна, з якого видно дахи будівель старого міста. Кузина

справно виконує свої обов'язки господині дому, намагаючись розважити мене свіжими історіями зі свого студентського життя, плітками. А я думаю про родинні та дружні зв'язки, які часом сплітають в єдине абсолютно різних людей, ув'язнюють...

— То що ви їм подаруєте? — силкуюся підтримати розмову. Надто нечемно буде зараз просто відвернутися і перевести погляд на екран свого мобільного.

— Мама хоче сервіз. Із дорогих, порцелянових. Бачила такий у крамничці біля Стрийського парку. Батько каже, що кожен другий даруватиме посуд. Я з ним згодна.

— Ми теж за гроші.

— Я про це й кажу. Підуть, куплять що захочуть. Не погуляли на весіллі, погуляємо хоча б на вінчанні. Надумали ж таке — розписатися посеред тижня.

— Це їхнє рішення, — намагаюся зберігати спокій. — Весілля зараз стільки коштують...

— То все баба Марина. Розрахувала по своїх гороскопах, що вінчання має відбутися саме 17 липня о 12 годині. Тоді в молодят буде міцний і щасливий шлюб. А Віта вибрала храм. Найбільш пафосний. Хто б сумнівався. Тільки без свідоцтва про одруження там не вінчають.

— Як почувается баба Марина? — користуючись нагодою, тікаю від неприємної мені теми.

— Не дуже. Вона не приїде.

Катерина відчинила вікно. На підвіконня одразу почали злітатися голуби.

— Я воюю з матір'ю. Прошу її не підгодовувати їх, — пояснила кузина, знімаючи з полицки склянку із зерном.

У двері подзвонили. Вона махнула мені рукою, мовляв, відчини.

Довелося кілька хвилин змагатися з новим замком, який до останнього відмовлявся слухатись гостю оселі. І, врешті підкоривши його, зустрівся поглядом з веселими карими очима.

— Привіт, кнопко! — грайливо відповів на моє зіжмакане привітання Ігор (здається, від хвилювання я проковтнула кілька літер і знову забула, як вимовляється літера «р»). Добре, хоч не клацнув мене вказівним пальцем по кінчику носа, як любив робити це в дитинстві.

— Привіт! — до квартири павою запливла Віта.

Ігор допоміг їй роззутися. Притримуючи дружину за талію, провів до вітальні. Дорогою запитував у мене про навчання. Я ледь стримувалася, щоб не кинути щось різке.

На голоси молодят (ніяк не звикну до цього слова, до визначення їх як подружжя, єдиного цілого) повиходили мої батьки. З'явилася тітка Надія. Розмови плавно перейшли у застілля, після якого Віту вмовили зіграти на фортеп'яно. Бабусин інструмент, який багато років нудгував у кутку вітальні, накритий плетеними серветочками, радісно відізвався веселою мелодією, щойно його торкнулися руки дівчини. Дивлячись, як легко і невимушено літають чорно-білими клавішами пальці Ігорової дружини, я не могла зосередитись ні на чому, окрім обручки — маленького золотого перстеника, який так багато значив.

Аби не відволікати матір, я сказала брату, що хочу подихати свіжим повітрям. Непомітно вибралася на вулицю. Цього разу замок був до мене прихильнішим. Здається, він розумів...

Ігор ніколи не належав до нашої родини. Вони з матір'ю, тіткою Софією, мешкають у сусідньому під'їзді. Але вони більше ніж рідні. Колись Софія, чудовий кардіохірург, врятувала життя бабусі Малинці. А Ігор якимось врятував моє. Правда, для всіх це таємниця.

Раніше, коли бабуся ще остаточно не перебралася жити на свою дачу в селі Солонка, що під Львовом, а мешкала там лише в теплу пору року, нас щоліта відправляли до неї «на природу». Іноді з нами їздив Ігор.